

EURÓPAI PARLAMENT

2009 - 2014

Plenárisülés-dokumentum

A7-0213/2011

31.5.2011

JELENTÉS

a fejlődő országokban található gátrendszerek megerősítésének
finanszírozásáról
(2010/2270(INI))

Fejlesztési Bizottság

Előadó: Nirj Deva

RR\869133HU.doc

PE460.737v02-00

HU

Egyesülve a sokféleségben

HU

PR_INI

TARTALOM

	Oldal
AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSÁRA IRÁNYULÓ INDÍTVÁNY	3
A BIZOTTSÁGI ZÁRÓSZAVAZÁS EREDMÉNYE.....	12

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSÁRA IRÁNYULÓ INDÍTVÁNY

a fejlődő országokban található gátrendszerek megerősítésének finanszírozásáról (2010/2270(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Világbank fejlődő országokra vonatkozó energiastratégiájáról szóló 2011. február 17-i állásfoglalására¹,
  - tekintettel a „2010. évi jelentés a világ fejlődéséről: fejlődés és éghajlatváltozás” című dokumentumra,
  - tekintettel az Egyesült Nemzetek Környezetvédelmi Programja (UNEP) és a Meteorológiai Világszervezet (WMO) „A korom és a troposzférában található ózon integrált értékelése: összefoglalás a döntéshozók számára” című 2011. évi jelentésére,
  - tekintettel az ENSZ 2009-ben közzétett, harmadik vízgazdálkodási világjelentésére,
  - tekintettel az Egyesült Nemzetek Fejlesztési Programja (UNDP) és az Egészségügyi Világszervezet (WHO) „Az energiához való hozzáférés helyzete a fejlődő országokban” című 2008-as jelentésére,
  - tekintettel a „Gátak és fejlődés: hasznos gyakorlatok az eredményesebb döntéshozatalért. A gátakkal és alternatíváikkal kapcsolatos eredményesebb döntéshozatalra irányuló hasznos gyakorlatok tömör kivonata” című, az UNEP „Gátak és fejlődés” elnevezésű projektje által 2007-ben közzétett jelentésre,
  - tekintettel a gátakkal foglalkozó világbizottság „Gátak és fejlesztés: a döntéshozatal új keretei” című 2000. november 16-i végleges jelentésére,
  - tekintettel az UNEP „A magashegységi gleccserek és az éghajlatváltozás” című 2010. november 8-i jelentésére,
  - tekintettel az UNEP „Veszélyben az édesvizek. Dél-Ázsia. Az édesvízkészletek környezeti változásokból adódó veszélyeztetettségének felmérése” című 2008-as jelentésére,
  - tekintettel eljárási szabályzata 48. cikkére,
  - tekintettel a Fejlesztési Bizottság jelentésére (A7-0213/2011),
- A. mivel a jelenlegi becslések szerint világszerte több mint 50 000 nagyméretű, 100 000 kisebb méretű, illetve 1 millió kisméretű gátat tartanak számon,
- B. mivel a nemzetközi előírások a nagyméretű gátakat 15 méternél magasabb, a kisméretű gátakat pedig általában 15 méternél alacsonyabb építményként határozzák meg,

---

¹ Elfogadott szövegek, P7_TA(2011)0067.

- C. mivel Ázsiában 1999 és 2001 között mintegy 589 nagyméretű gátat építettek, 2006-ban pedig 270 hatvanméteres vagy annál magasabb gát állt tervezés vagy építés alatt,
- D. mivel a világ harmadik legnagyobb gátja, a braziliai Belo Monte megépítését komoly környezetvédelmi aggályok ellenére engedélyezték, tekintve, hogy a gát létrejötte 500 négyzetkilométernyi területet fog elárasztani, ezáltal súlyosan károsítva az Amazonas felbecsülhetetlen ökoszisztémáját és biológiai sokféleségét, és 50 000 embert, főként őslakosokat kényszerít lakóhelyük elhagyására,
- E. mivel az Európai Beruházási Bank számos nagyléptékű gátépítési projektben közreműködött, többek között Ázsiában (például Laoszban és Pakisztánban),
- F. mivel a víz nélkülözhetetlen a mezőgazdaság számára, Afrika megművelt területeinek csupán 5%-át öntözik, a vízenergiában rejlő potenciálnak kevesebb mint 10%-át aknázták ki, és az afrikaiaknak csupán 58%-a fér hozzá biztonságos ivóvízhez,
- G. mivel Afrika nem megfelelő vízgazdálkodása túlzott talajerózióhoz, a vízkezelés megnövekedett költségeihez, a tározók gyors eliszaposodásához, a gazdasági élet hanyatlásához és akadozó vízellátáshoz vezetett,
- H. mivel a nagyszabású vízenergia-projektek a tiszta fejlesztési mechanizmus (CDM) keretében javasolt kibocsátás-csökkentési egységek 25%-át teszik ki,
- I. mivel a decentralizált vízügyi infrastruktúra fejlesztése előfeltétele Afrikai vízbiztonságának és a millenniumi fejlesztési célokhoz kapcsolódó célkitűzések elérésének; mivel a víztárolási módszerek fejlesztésére van szükség ahhoz, hogy aszály idején gondoskodjanak a megbízható vízellátásról, áradás idején pedig a vízfelesleg megtartásáról; mivel Afrikában az egy főre jutó átlagos tározó kapacitás évi mintegy 200 köbméter, ami jóval kevesebb, mint más térségek fejlődő országaiban,
- J. mivel 2007 és 2008 között a kereskedelemmel kapcsolatos infrastruktúrára irányuló támogatások mértéke jelentősen (75%-kal) növekedett, és habár az erre a területre irányuló kötelezettségvállalások erőteljesen ingadoznak, a 2008-as közel 5 milliárd eurós érték minden addiginál magasabb összeg,
- K. mivel a Világbank a 20 milliárd dolláros összköltségvetésű, több mint 100 országban zajló, vízzel kapcsolatos projektjeinek köszönhetően a vízágazat legjelentősebb külső finanszírozója,
- L. mivel a folyókat és a természetes erőforrások felhasználását alapjaiban megváltoztató gátak jelentős hatást gyakorolnak az emberi közösségekre, a part menti és a vizes élőhelyek ökoszisztémáira és a biológiai sokféleségre,
- M. mivel a gátakkal foglalkozó világbizottság 2000. november 16-i jelentése azt a következtetést vonja le, hogy miközben a nagyméretű gátak nem termelnek annyi villamos energiát, nem szolgáltatnak annyi vizet és nem korlátozzák olyan mértékben az áradások okozta károkat, mint azt várták, komoly társadalmi és környezeti hatással járnak, és az említett hatások enyhítésére irányuló erőfeszítések nagyrészt eredménytelennek bizonyulnak,

- N. mivel a gátak tározói a növényzet rothadása miatt üvegházhatású gázokat, köztük metánt bocsátanak ki,
- O. mivel az ENSZ becslései szerint 2050-re mintegy 2 milliárd személy lesz kitéve a nagy pusztítást okozó árvizek veszélyének,
- P. mivel a gátakkal foglalkozó világbizottság becslései szerint a gátak miatt világszerte mintegy 40–80 millió személy kényszerült már lakóhelye elhagyására,
- Q. mivel a gátakkal foglalkozó világbizottság következtetései szerint a nagyméretű gátak számos esetben bizonyos fajok és ökoszisztémák jelentős és visszafordíthatatlan elvesztéséhez vezetnek; továbbá mivel az ökoszisztémák vízgyűjtők szintjén történő megismerése, védelme és helyreállítása elengedhetetlen a méltányos emberi fejlődés és valamennyi faj jólétének előmozdításához,
1. úgy ítéli meg, hogy az elmúlt század folyamán világviszonylatban semelyik természeti katasztrófa nem okozott akkora anyagi kárt vagy oltott ki annyi emberéletet, mint az árvíz, jóllehet több milliárd dollárt fordítottak árvízkezelési célokra;
  2. kiemeli, hogy a víz szűkös természeti erőforrás, melynek elosztása terén méltányossági szempontok merülnek fel; ezért hangsúlyozza, hogy az édesvízkészletekkel való gazdálkodás újragondolása – az éghajlatváltozás összefüggésében – kétségtelenül kulcsfontosságú kihívás elé állítja a világot;
  3. rámutat arra, hogy a 20. század második felében bizonyítottan nőtt a nagy pusztítással járó árvizek előfordulásának gyakorisága, ráadásul az árvizek az elkövetkező évtizedekben is égető problémaként lesznek számon tartva;
  4. megjegyzi, hogy az árvizek pusztításának leginkább a legkevésbé fejlett országok vannak kitéve; támogatja az UNEP árvizekkel való szembeszállásra vonatkozó ajánlásait, amelyek szerint a tökéletesített földgazdálkodást jobb, hagyományos és újabb tudományos ismeretekre támaszkodó tározó módszerekkel kell kombinálni; támogatja a kritikus fontosságú ökoszisztémák rehabilitációját és helyreállítását – az erdőktől a vizes élőhelyekig –, amelyek segíthetik a vízellátást, és pufferzónaként szolgálhatnak a szélsőséges időjárási eseményekkel, például az áradásokkal szemben;
  5. rámutat, hogy a globális felmelegedés befolyásolja majd a csapadék eloszlását, valamint hatással lesz a gleccserekre és a jégtakaróra, ezért növekvő kihívást jelent az élelmezésbiztonság szempontjából;
  6. megjegyzi továbbá, hogy mivel a gleccserek olvadása – különösen a Himalájában és az Andokban – felgyorsult, a hegyvidéki területeken egyre inkább nő az árvíz- és lavinaveszély; rámutat azonban, hogy a gleccserolvadás nem az egyetlen tényező, amely a Himalája vízfolyásait érinti, hanem meghatározó elem továbbá a monszun időpontja és intenzitása, az egyéb esőzések és különösen a földhasználati gyakorlatok, mint például az erdőirtás, a túllegeltetés, a mezőgazdasági rendszerek és a települési mintázatok; különösen hangsúlyozza, hogy az erdőirtás gyakran megnöveli a főbb csatornába irányuló vízárám mennyiségét és sebességét, míg a gleccsertó kitorése által okozott áradásokból adódó árvizeket sokszor súlyosbítják a nem fenntartható földhasználati

gyakorlatok;

7. elengedhetetlennek tartja egy többretű árvízstratégia elfogadását azokban a régiókban, amelyekben a nem stabil gleccsertavak kritikus árvízveszélyt jelentenek, és ezt súlyosítja még a globális felmelegedés által a csapadék eloszlására gyakorolt hatás, valamint a koromlerakódás hatása, amely bizonyítottan felgyorsítja a gleccserek visszahúzódását; ennek megfelelően helyteleníti, hogy a legkevésbé fejlett országok közül sokban teljességgel hiányoznak az árvíz-megelőzési intézkedések; ugyanakkor óva int attól, hogy az árvíz okozta károk elleni küzdelemben a nagyméretű gátakra támaszkodjanak, különösen az éghajlatváltozás összefüggésében, amely miatt a szélsőséges csapadékkal járó események valószínűleg növelik majd a villámáradások intenzitását és gyakoriságát, ezáltal felvetve a gátak biztonságosságával kapcsolatos aggályokat;
8. hangsúlyozza, hogy a gátak építését az alábbi szempontok alapján kell értékelni: a folyókra gyakorolt hatás, a vízhez és a folyók vízkészletéhez való hozzáférés joga, továbbá hogy a gát létrejötte felszámolja-e a meglévő településeket, megzavarja-e a helyi közösségek kultúráját és megélhetési forrásait, illetve kimeríti vagy károsítja-e a környezeti erőforrásokat;
9. hangsúlyozza, hogy a gátakkal foglalkozó világbizottság „Gátak és fejlesztés: a döntéshozatal új keretei” című 2000. november 16-i jelentésében azt a következtetést vonta le, hogy a nagyszabású gátépítési projektek gazdasági jövedelmezősége továbbra is meghatározhatatlan, mivel a nagyméretű gátak környezeti és társadalmi költségeit gazdasági szempontból nem vették kellően figyelembe;
10. rámutat arra, hogy a gleccserek visszahúzódása következtében a természetesen előforduló gleccsertavak gyors ütemben terjeszkedni kezdenek, és egy adott pontot elérve fennáll a gleccsertó kitörése által okozott áradás veszélye; üdvözli, hogy a globális katasztrófacsökkentési és helyreállítási eszköz dél-ázsiai programja az ENSZ katasztrófák előfordulásának csökkentésére irányuló nemzetközi stratégiájával partnerségben prioritásként kezeli a gleccsertó kitörése által okozott áradások kérdését;
11. emlékeztet az 1941-ben történt tragikus szerencsétlenségre, amikor Peru Huaraz városát elpusztította egy 4500 emberéletet követelő gleccsergátszakadás;
12. emlékeztet arra, hogy a legkevésbé fejlett országokban az árvizek nem csupán az emberéletekre jelentenek veszélyt, hanem a térség fejlődésére is; felidéri a nepáli Khumbu Himal hegységben található gleccsertó 1985-ben történt kitörése által okozott áradást, amely tönkretette az addigra már majdnem teljesen véghezvitt Namche Small Hydel projektet;
13. hangsúlyozza, hogy az ICIMOD (az integrált hegyvidékfejlesztés nemzetközi központja) csak a Hindukus Himalájában több mint 8000 gleccsertavat azonosított, amelyből 203 – elhelyezkedéséből és természetesen kialakuló gátfalai (a morénák) instabilitásából kifolyólag – potenciálisan veszélyesnek tekinthető;
14. hangsúlyozza, hogy Dél-Ázsiában a becslések szerint 1,3 milliárd személy függ a 10 ismert állandó vízjárású folyórendszerrel, amelyeket az esőzések, valamint a himalájai

olvadó hóból és gleccserekből elfolyó víz táplál; sürgeti az Uniót, hogy adjon elsőbbséget ebből a szempontból a térségnek, hogy elejét lehessen venni a jövőben előforduló humanitárius katasztrófáknak, amelyeket a vízzel kapcsolatos vészhelyzetek egyre nagyobb számban történő előfordulása okoz;

15. hangsúlyozza továbbá, hogy a legkevésbé fejlett országok alacsonyan elhelyezkedő területein a folyómedrek természeti erőforrásai mozdítják elő a fejlődést, továbbá mezőgazdasági szempontból a világ egyik leggazdagabb területei ezek; emlékeztet arra, hogy Kína és India gyors gazdasági növekedése részben annak köszönhető, hogy ez a két ország együtt a világ vezető rizstermelője, és termelésük túlnyomó része a Gangesz, a Jangce és a Sárga-folyó medréből származik, melyek mind ki vannak téve a gleccsertavak kitörése által okozott áradások veszélyeinek;
16. megállapítja, hogy Afrika gazdasági növekedésének alapjaként a keresletoldali gazdálkodási intézkedésekre irányuló kiegyensúlyozott beruházásra, földgazdálkodásra, hatékonyabb vízgyűjtési és víztározási módszerekre van szükség a víz fenntartható és hatékony módon történő felhasználásának fokozása, a visszatérő árvizek és aszályok hatásának enyhítése, valamint a vízellátás alapvető biztonságának elérése érdekében; kéri, hogy kezeljék prioritásként a növekedésre összpontosító, a vidéki szegénységet csökkentő, az éghajlatváltozással szembeni ellenálló képességet és az alkalmazkodást elősegítő, valamint a nemzetközi vízgyűjtőkben folytatott együttműködést ösztönző beruházásokat;
17. megállapítja, hogy nincs ismert módszer a természetes gleccsertavak megerősítésére, de megjegyzi, hogy a magashegységi gleccserekről és az éghajlatváltozásról szóló 2010. évi UNEP-jelentés más módszereket említ a kitörés okozta áradás hatásainak enyhítésére, a gleccsertavak vízszintjének csökkentése érdekében szivattyúk alkalmazásával, valamint nyílt csatornák és alagutak építésével, továbbá a víz helyi folyórendszerbe történő beáramlásának szabályozása révén, a víztározót alkalmazva forrásként;
18. úgy véli, hogy amennyiben a nagy termékenységgű mezőgazdasági területeket nem védik meg az áradások hatásaitól, a fellendülőben lévő gazdaságok fejlődése hirtelen megtorpanhat, és gyorsan növekvő élelmiszerbiztonsági problémával nézhetnek szembe; emlékeztet arra, hogy míg a himalájai gleccserek olvadása a feltételezések szerint először 2–3 évtizeden keresztül növeli a folyók vízhozamát, a vízáram hosszú távon jelentős mértékben csökkenni fog; ezért elengedhetetlennek tartja enyhítő és alkalmazkodási stratégiák kidolgozását a jövőbeli aszályok kezelésére;
19. úgy véli, hogy beruházásra van szükség a kapacitásépítés terén, mivel a jól működő vízgazdálkodási intézmények biztosítani tudják a hatékony vízgazdálkodási beruházások tartós megtérülését, és optimalizálhatják a víz elosztását és felhasználását a különféle gazdasági ágazatokban, a közigazgatási és politikai határokon átívelve;
20. határozottan támogatja a gátakkal foglalkozó világbizottság ajánlásait, amelyek szerint bármilyen új projekt megépítése előtt prioritásként kell kezelni a meglévő infrastruktúra teljesítményének optimalizálását; úgy véli, hogy időszakosan részvételen alapuló felülvizsgálatot kell végezni a meglévő gátak tekintetében, olyan kérdések vizsgálata érdekében, mint például a gátak biztonságossága és a gát leszerelésének lehetősége;

21. hangsúlyozza, hogy a vízzel kapcsolatos veszélyeknek kitett területekre vonatkozó részletes és friss információk hiányában a korai előrejelző rendszerek megvalósítása, a glaciális tavak ellenőrzése és a hegyvidéki térségek számára az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodást és annak mérséklését szolgáló gyakorlati intézkedések biztosítása leküzdhetetlen feladatnak bizonyulhat; támogatja a helyi egyetemek által a kérdést érintő további tudományos tanulmányok terén folytatott együttműködés érdekében indított, Himalájai Egyetemi Konzorcium elnevezésű kezdeményezést;
22. megállapítja, hogy a legtöbb gátat a vízfolyásokra vonatkozó történeti adatok alapján tervezik meg, feltételezve, hogy a vízhozam jellemzői ugyanolyanok maradnak, mint korábban; rámutat arra, hogy az éghajlatváltozás komoly bizonytalanságot eredményez a gátépítési projekteket érintő alapvető paraméterek terén (mivel az éghajlatváltozás nemcsak az átlagokról, hanem a szélsőségekről is szól); rámutat továbbá arra, hogy az éghajlatváltozás valószínűleg tovább súlyosbítja az üledékkel kapcsolatos problémákat, amely a gátak mögött felhalmozódva a folyásirányban elterülő síkságokat megfosztja a talaj termékenységéhez nélkülözhetetlen tápanyagoktól;
23. hangsúlyozza, hogy az Unió fenntartható fejlődéssel és az élelmiszerbiztonság fokozásával kapcsolatos, a millenniumi fejlesztési célokkal összhangban kidolgozott politikai célkitűzéseinek előmozdításához elengedhetetlen fontosabb infrastrukturális létesítmények egyre inkább ki vannak téve az áradások veszélyének, és ezért azokat meg kell védeni; azt ajánlja, hogy a finanszírozó ügynökségek (kétoldalú támogatási ügynökségek, többoldalú fejlesztési bankok, exporthitel-ügynökségek, EBB) gondoskodjanak arról, hogy minden gátépítési lehetőséget, amelyre finanszírozást hagynak jóvá, előzze meg az öntözéssel, a víztározással és a vízenergiával kapcsolatos alternatívák rangsorolásának elfogadott folyamata előzze, valamint hogy e lehetőségek tartsák tiszteletben a gátakkal foglalkozó világbizottság által megfogalmazott iránymutatásokat; hangsúlyozza továbbá, hogy a legkevésbé fejlett országok energiaforrásai szempontjából gyakran nélkülözhetetlen vízerőművek is különös mértékben ki vannak téve a villámáradások és lavinák kockázatának;
24. rámutat arra, hogy a kis víztározó létesítmények növelhetik az éghajlatváltozással szembeni ellenálló képességet azáltal, hogy költséghatékony megoldásokat nyújtanak a vízellátás és az aszályok enyhítése terén, és a mezőgazdasági termelékenység fokozása révén javítják az élelmezésbiztonságot; rámutat továbbá arra is, hogy a kis tározó lehetőségek között szerepelnek a vízfolyástól távol eső tározók, a többcélú kisméretű tározók hálózatai és a felszín alatti tározók;
25. hangsúlyozza, hogy kevés bizonyíték áll rendelkezésre annak megállapításához, hogy a nagyméretű gátak az egyetlen, a legjobb vagy az optimális megoldást jelentik a villamos energia kérdésére, mivel nem feltétlenül javítják a társadalom szegény és kiszolgáltatott rétegeinek villamos energiához való hozzáférését;
26. emlékeztet a politikák fejlesztési célú koherenciájával kapcsolatos kötelezettségekre; hangsúlyozza továbbá, hogy nagyobb figyelmet kell fordítani a gátak folyásirányban élő lakosságra gyakorolt hatására, akik számára a gátépítés olyan alapvető változásokat hozhat, mint például az élelmezésbiztonság csökkenése;
27. arra ösztönzi a finanszírozó intézményeket és az Uniót, hogy finanszírozzák a

- kapacitásépítést és a képzést az olyan hatékonyabb területgazdálkodási és vízgazdálkodási tározó módszerek terén, amelyek figyelembe veszik a tudományos és technológiai ismereteket, valamint felélesztik a régi ismereteket, így például az ősi hagyományos öntözőrendszereket, „A magashegységi gleccserek és az éghajlatváltozás” című UNEP-jelentésben foglaltak szerint; úgy véli, hogy az Uniótól származó összes támogatásnak a millenniumi fejlesztési célokkal összhangban az Unió fenntartható fejlődésre és élelmezésbiztonságra vonatkozó politikai célkitűzéseinek előmozdítására kell irányulnia;
28. hangsúlyozza, hogy a legkevésbé fejlett országok gátrendszereinek kiépítése és megerősítése nem elegendő a veszélyeztetett területek megóvásához, és összehangolt intézkedésekre szólít fel a probléma gyökerének, nem pedig csupán tüneteinek kezelésére, így megakadályozva az uniós adófizetők pénzének elpazarolását;
  29. felszólítja az Uniót, hogy az árvizek megnövekedett gyakoriságának és intenzitásának hátterében álló okok kezelésével összefüggésben tegyen további kötelezettségvállalásokat az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése terén annak érdekében, hogy teljesítse éghajlati célkitűzését, miszerint az éghajlatváltozást az iparosodás előtti szintet 2°C-kal meghaladó szintre korlátozza;
  30. sürgeti az Uniót, hogy széles körben hajtsa végre és mozdítsa elő a koromra vonatkozó kibocsátás-csökkentési intézkedéseket – amilyen például a metán szén-, olaj- és gázkitermelésből és szállításból történő visszanyerése, a metán megkötése a hulladékgazdálkodásban és a tiszta égésű tüzhelyek alkalmazása a lakossági főzés terén – , ami hozzájárul majd az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez és a gleccserek visszahúzódásának csökkentéséhez;
  31. ismételten hangsúlyozza azon meggyőződését, hogy a kisebb duzzasztóművek fenntarthatóbbak és környezetileg életképesebbek, mint a nagyméretű vízerőművek; különösen hangsúlyozza, hogy a centralizált ellátási hálózatoktól távol eső vidéki térségekben megfelelőbbek a helyi megújuló erőforrásokra épülő decentralizált, kisléptékű lehetőségek (mikrovízerőművek, lakossági napenergia-áramfejlesztő rendszerek, szélerőművek és biomasszarendszerek);
  32. hangsúlyozza, hogy a korom továbbra is ugyanolyan jelentős oka a gleccserek visszahúzódásának, mint a szén-dioxid; emlékeztet arra, hogy a légkör alacsonyabb rétegeiben a korom és az ózon káros légszennyező anyagok, amelyek károsítják az egészséget, csökkentik a várható élettartamot, és világszerte – ezen belül az Északi-sarkvidéken, a Himalájában és más, jéggel és hóval borított térségben – gyorsítják a hó és jég olvadását; kiemeli, hogy az ózon egyúttal a termés hozam csökkentéséért felelős legfontosabb légszennyező anyag, és ily módon hatással van az élelmezésbiztonságra; megállapítja, hogy a metán az ózonképződés fontos előanyaga, és a metánkibocsátás csökkentése az ózonképződést is visszaszorítja;
  33. azonnali fellépést sürget a korom- és metánkibocsátás csökkentése céljából – főként a szennyező kibocsátások csökkentését célzó technológiával kapcsolatos kutatás és beruházások előmozdítása révén –, mivel az a gleccser- és hóolvadás megállításának gyorsan ható módszere; úgy véli, hogy mivel a korom és a metán kevés időt tölt a légkörben, a gyors fellépést biztosító stratégiák segítségével biztosított kombinált

kibocsátásmérséklés drámai mértékben és gyorsan csökkentené a gleccsertó kitörése által okozott áradások veszélyét;

34. felszólítja az Uniót, hogy támogassa azokat a már létező technológiákat, amelyek drasztikusan képesek csökkenteni a koromkibocsátást; hangsúlyozza, hogy támogatni és ösztönözni kell azon szabályozásokat, amelyek betiltják az erdők kivágását és felégetését, szigorú és rendszeres vizsgálatoknak vetik alá a járművek általi kibocsátásokat, korlátozzák a biomasza-égetést, valamint felügyelik az erőművek éves kibocsátását; felszólítja az Uniót, hogy támogassa „A korom és a troposzférában található ózon integrált értékelése” című UNEP-jelentésben foglalt, a korom és a metán kibocsátásának csökkentésére irányuló 16 különféle intézkedést annak érdekében, hogy a fejlődő országokkal folytatott párbeszédében a levegőminőség javulását és rövid távú éghajlati előnyöket egyaránt elérjen, és a nagy távolságra jutó, országhatárokon áterjedő levegőszennyezésről szóló egyezmény (CLRTAP) keretében zajló munka alapján törekedjen a különböző meglévő regionális légszennyezés-megelőzési megállapodások hatályának kiterjesztésére;
35. felszólítja az Uniót, hogy támogassa az árvizekkel, földcsuszamlásokkal és szökőárral kapcsolatos globális korai figyelmeztető rendszer létrehozását (lehetőleg az ENSZ égisze alatt), és biztosítsa, hogy ez az információ eljusson a távoli területekre és a fejlődő országok lakosságának legkiszolgáltatottabb csoportjaihoz is;
36. rámutat a folyamatban lévő tárgyalásokra, amelyek célja, hogy a kormot modellként szerepeltessék a nagy távolságra jutó, országhatárokon áterjedő levegőszennyezésről szóló egyezmény (CLRTAP) Göteborgi Jegyzőkönyvének felülvizsgálatában, és hangsúlyozza, hogy az éghajlatot befolyásoló, rövid élettartamú anyagok kibocsátásának csökkentésére irányuló globális cselekvési terv kidolgozásával kövessék nyomon „A korom és a troposzférában található ózon integrált értékelése” című UNEP-jelentést;
37. felszólítja az Uniót, hogy a gleccsertó kitörése által okozott áradások határokon átnyúló jellegére való tekintettel támogassa az országok közötti párbeszédet a természeti katasztrófák kezelésére irányuló politikák kidolgozása céljából, valamint ösztönözze azokat a beruházásokat, amelyek a Hindukus régiójában található országok áradásokkal szembeni megóvását célozzák; sürgeti annak elismerését, hogy ezzel a problémával nem csupán egy, hanem számos ország szembesül, és ezért többoldalú megközelítésre szólít fel a kérdés megoldásában;
38. javasolja az ENSZ égisze alatt működő, határokon átnyúló ügynökség mihamarabbi létrehozását, melynek kifejezett célja a rendelkezésre álló adatok megosztása, a határokon átnyúló, vízzel kapcsolatos veszélyek problémájának és okainak kezelése, valamint a megfelelő alkalmazkodási és kárenyhítési intézkedések előterjesztése; hangsúlyozza, hogy egy ilyen ügyekben eljáró ügynökség irányítása nélkül az árvizek megelőzésével és enyhítésével kapcsolatos, kritikus jelentőségű tárgyalások az ellentétes véleményt képviselő országok között ellehetetlenülhetnek; hangsúlyozza, hogy az árvizesemények gyakori forrását képező gleccsregiókat stratégiai fontosságú pontoknak tekintik, amelyek nemzetek közötti határokat képeznek, és ily módon az érintett felek vonakodhatnak a kulcsfontosságú információk megosztásától;
39. rámutat arra, hogy a gátépítési projektek kihatnak a nemzetközi biztonságra;

hangsúlyozza, hogy ezen hatások kedvezőtlenek is lehetnek azáltal, hogy határokon átnyúló konfliktusokat, társadalmi nyugtalanságot és környezeti károkat okoznak; ugyanakkor emlékeztet arra, hogy az energia- és vízellátási kérdések kedvező hatással is járhatnak azáltal, hogy elősegítik a határos államok közötti párbeszédet;

40. hangsúlyozza, hogy a gátakra vonatkozó terveket öt szempont alapján kell értékelni: méltányosság, hatékonyság, részvételen alapuló döntéshozatal, fenntarthatóság és elszámoltathatóság; tágabb értelemben sürgeti, hogy a gátakkal kapcsolatos döntéshozatali folyamat teljes mértékben vegye figyelembe az emberi jogok fogalmát, emlékeztet arra, hogy ahol a projektek őslakos vagy törzsi népeket érintenek, az ilyen folyamatokat az említett népek szabadon meghozott, előzetes és tájékoztatáson alapuló jóváhagyásának kell vezérelnie; a gátépítési projektek környezeti és társadalmi költségeit teljes körűen felmérő, alapos hatásvizsgálatok elvégzését kéri bármely gátépítési projekt jóváhagyása előtt, átlátható módon és a lakosság részvételével;
41. emlékeztet arra továbbá, hogy a gátépítési projektek megvalósításával gyorsan és könnyen lehet eredményeket elérni, feltéve, ha bizonyos társadalmi, gazdasági és környezetvédelmi kritériumok is teljesülnek;
42. aggodalmának ad hangot amiatt, hogy a Világbank több mint 100 milliárd dollárt költött gátak építésére, főként nagyszabású, exportorientált vízerőműprojektekre, ami a becslések szerint 40–80 millió személyt kényszerített lakóhelyének elhagyására, valamint megélhetésük elvesztéséhez, az ökoszisztémák károsodásához és a fejlődő országokra háruló komoly adósságteherhez vezetett;
43. hangsúlyozza, hogy a gátak építése miatt lakóhelyüket elhagyni kényszerült személyeknek nem pusztán anyagi kártérítésben kell részesülniük, hanem biztosítani kell számukra, hogy gondoskodni tudjanak hosszú távú megélhetési szükségleteik kielégítéséről;
44. az árvizek hatásainak csökkentésére, valamint a víz- és az energiaszükségletek fedezésére rendelkezésre álló lehetőségek teljes spektrumának átfogó, átlátható és részvételen alapuló értékelésére szólít fel, amelynek keretében kiemelt fontosságot tulajdonítanak az ökoszisztéma-alapú megoldásoknak, valamint a meglévő rendszerek hatékonyabbá és fenntarthatóbbá tételének;
45. sürgeti az Uniót, hogy az áradások kezelése érdekében „puha” politikát folytasson, valamint támogassa a gátrendszereket; elismeri, hogy az árvizek körülményei folyamatosan változnak, és ezért rugalmas megközelítést kívánnak meg; felszólít az árvíz-előrejelzés javítására, az egyes épületek árvizekkel szembeni ellenállásának növelésére, valamint az árterületek és az árvízelvezető rendszerek fejlesztésére;
46. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak.

A BIZOTTSÁGI ZÁRÓSZAVAZÁS EREDMÉNYE

Az elfogadás dátuma	25.5.2011
A zárószavazás eredménye	+ : 24 - : 4 0 : 0
A zárószavazáson jelen lévő tagok	Thijs Berman, Michael Cashman, Corina Crețu, Nirj Deva, Leonidas Donskis, Charles Goerens, Catherine Grèze, Franziska Keller, Norbert Neuser, Bill Newton Dunn, Maurice Ponga, Birgit Schnieber-Jastram, Michèle Striffler, Alf Svensson, Eleni Theoharous, Patrice Tirolien, Ivo Vajgl, Anna Záborská, Iva Zanicchi, Gabriele Zimmer
A zárószavazáson jelen lévő póttag(ok)	Kriton Arsenis, Santiago Fisas Ayxela, Isabella Lövin, Emma McClarkin, Csaba Öry, Cristian Dan Preda, Åsa Westlund